

KHỎI CHỨNG BẠI LIỆT NHỜ TÌNH PHỤ TỬ BAO LA

Bà Alessandra York là phụ nữ Hoa Kỳ. Với mái tóc vàng óng ánh, với đôi mắt tinh anh và với điệu đi uyển chuyển, bà là biểu tượng cho mẫu phụ nữ tự tin, yêu đời và thành công trong cuộc sống. Nhưng sở dĩ bà được như thế là nhờ đức kiên nhẫn, lòng can đảm và tình thương bao la của hiền phụ. Sau đây là chứng từ của bà về người Cha đáng kính.

Mùa hè năm 1949 - tôi lên 8 tuổi - Hoa Kỳ trải qua thời kỳ đau thương. Đây đó trên toàn nước bị bệnh dịch tê bại trẻ con hoành hành. Tại nhiều thành phố, nhà thương không còn chỗ để tiếp nhận các trẻ em đáng thương. Người ta phải đặt thêm giường trên các hành lang.

Tôi là một trong số các trẻ em bị bệnh này. Chứng bệnh ban đầu làm cho tôi không nuốt được. Tiếp đến: cổ, hai chân và cánh tay phải hoàn toàn bị tê liệt. Tôi được chở đến nhà thương. Các bác sĩ nói với Cha Mẹ tôi là tôi không thoát ra được chứng bệnh hiểm nghèo này.

Bệnh tê bại từ từ lan rộng sang các phần thân thể khác. Nhưng phần bị nặng nhất là các đốt xương nơi cổ, khiến tôi không thể nào nhấc đầu lên khỏi chiếc gối.

Các bác sĩ giải thích cho Cha Mẹ tôi hiểu rằng, nếu theo một lối chữa trị thích hợp, có lẽ tôi sẽ đi đứng và sử dụng được cánh tay phải, nhưng tôi phải mang một vòng bao quanh cổ và phải theo học nơi trường dành cho các trẻ em tàn tật.

Ý nghĩ rồi đây tôi sẽ trở thành một đứa trẻ tàn tật, luôn luôn tùy thuộc người khác và là đối tượng cho lòng xót thương, khiến thân phụ tôi không thể nào chấp nhận được. Ba tôi lục lọi tìm đọc tất cả sách nói về chứng bại trẻ em. Ba tôi cũng thăm dò ý kiến các bác sĩ và y tá. Sau cùng, Ba tôi thấy rằng, cần phải đưa tôi ra khỏi nhà thương càng sớm càng tốt để bắt đầu các buổi thực tập hầu tôi có thể sử dụng lại tứ chi. Trong khi chờ đợi, Ba nói với tôi:

- Con phải làm tất cả những gì các bác sĩ và y tá bảo con làm, và phải làm cho tận lực!

”Phải làm cho tận lực”, là điều Ba vẫn hằng nhắc nhở tôi, và hôm nay, Ba tôi trịnh trọng nhắc lại.

Thời gian sau đó, tôi thấy các trẻ gái lần lượt rời nhà thương trên ghế lăn. Ba nói với tôi:

- Con cũng sẽ rời nhà thương, nhưng không phải trên ghế lăn mà bằng hai chân của con!

Ba tôi không bao giờ nói:

- Nếu con được khỏi bệnh,

nhưng luôn luôn nói:

- Khi nào con khỏi bệnh.

Từ tuổi lên 3, tôi theo học các khóa dạy võ cổ điển. Nhớ lại các bài học, tôi tận dụng các hiểu biết để tìm ra phương pháp giúp tôi ngồi yên trên giường được hai ba phút. Tôi cũng tìm cách giữ cho đầu thẳng bằng. Các bác sĩ không thấy gì là đặc biệt, nhưng Ba tôi thì thật vui mừng, như thể là tôi sắp lành bệnh đến nơi!

Tôi rời nhà thương, nhưng vẫn chưa đi được. Thay vì đẩy tôi trên ghế lăn, Ba tôi quyết định bồng tôi trên đôi

tay người.

Tôi học đánh dương cầm từ tuổi lên năm. Khi về đến nhà, Ba tôi ngồi trước đàn và đặt tôi ngồi trên đầu gối của người. Giữ cho tôi được thẳng bằng xong, Ba tôi để hai bàn tay tôi trên các phím đàn. Nhưng tay phải của tôi cứ buông thõng xuống, trượt ra khỏi các phím đàn. Thấy thế Ba tôi nói:

- Không sao cả. Thế nào con cũng chơi đàn trở lại. Rồi con sẽ thấy!

Ba tôi mời bác sĩ đến tận nhà tập cho tôi sử dụng các bắp thịt. Chính Ba tôi cũng bỏ bớt việc làm để đứng ra tập luyện cho tôi. Từ từ tôi có thể đi đứng được, giữ cho đầu thẳng bằng và chơi được vài nốt đàn.

Mùa thu năm sau, tôi trở lại trường học và trở lại với môn dương cầm và môn võ cổ điển.

Khi bước vào bậc trung học, tôi là thiếu nữ bình thường như bao thiếu nữ khác. Ba nói với tôi:

- Con sắp gặp số đông học sinh không biết gì về chứng bệnh của con. Vậy con đừng nói với ai cả. Bệnh tật đã qua rồi.

Tôi tuyệt đối nghe theo lời khuyên của Ba. Ngay cả giờ đây, chỉ trừ ít người thân và bạn bè, còn lại không ai biết tôi từng bị bệnh tê liệt.

Ba tôi qua đời vào năm 61 tuổi. Nhưng trước đó, Ba hãnh diện đưa tôi vào nhà thờ ngày tôi lãnh nhận Bí Tích Hôn Phối. Sau đó, Ba sung sướng khi thấy tôi xuất hiện trên màn ảnh truyền hình. Rồi Ba cảm động đọc các tác phẩm tôi viết về sức khỏe và về sắc đẹp. Nói tóm lại, Ba chứng kiến tất cả thành công của tôi, và nhất là Ba tôi biết rằng, tôi là phụ nữ tự tin, hạnh phúc và ngẩng cao đầu khi góp mặt với đời.

Tất cả thành công tôi đạt được là nhờ công ơn trời biển của hiền phụ tôi. Người không đầu hàng trước căn bệnh hiểm nguy của tôi và cùng tôi chiến thắng căn bệnh. Suốt đời, tôi ghi ơn Ba tôi.

... "Giờ đây, chúng ta hãy ca ngợi những vị danh nhân, cũng là cha ông chúng ta qua các thế hệ. THIÊN CHÚA đã sáng tạo nên nhiều người con hiển hách là các vĩ nhân từ những thưở xa xưa: Có những người cai trị đất nước mình và là những con người nổi danh về quyền lực. Có những người lãnh đạo dân bằng các lời chỉ dẫn, bằng tài dạy dỗ dân chúng và những lời giáo huấn khôn ngoan. Có những người sáng tác những điệu nhạc du dương, viết ra những bài thơ bài phú. Có những người giàu sang, lắm quyền nhiều thế, sống bình an hòa thuận trong nhà. Hết thảy đều được người đương thời khen ngợi, được vẻ vang trong lúc sinh thời. Trong các vị, có những người lưu danh hậu thế cho người đời ca ngợi tán dương" (Sách Huấn Ca 44,1-8).

("Reader's Digest SELECTION", Juin/1992, trang 49-53).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

